

LBRIS

We know
books

Durian Sukegawa, *TAIYO WO HORIOKOSE*

TAIYO WO HORIOKOSE

Copyright © Durian Sukegawa 2024

First published in Japan in 2024 by Poplar Publishing Co., Ltd.

All rights reserved.

Romanian translation rights arranged with Poplar Publishing Co., Ltd.
through Japan UNI Agency, Inc. and Vicki Satlow of The Agency srl.

© 2026 by Alice Books, pentru ediția în limba română

All rights reserved

Ilustrație copertă: Toshiyuki Fukuda

Layout: Vasilica Turculeț

Redactare: Bogdan Coșa

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SUKEGAWA, DURIAN

Dezgropând soarele / Durian Sukegawa; trad. din lb. japoneză și note
de Iolanda Prodan. – Valea Lupului: Alice Books, 2026

ISBN 978-630-6676-74-3

I. Prodan, Iolanda (trad.; note)

821.521

Durian Sukegawa

Dezgropând soarele

Traducere din limba japoneză
și note de Iolanda Prodan

2026

DURIAN SUKEGAWA (n. 1962, Tōkyō) este profesor la Facultatea de Studii Internaționale a Universității Meiji Gakuin din Tōkyō, scriitor și interpret. A absolvit Filosofie orientală la Facultatea de Litere I, Universitatea Waseda din Tōkyō.

După o perioadă în care a fost scenarist pentru emisiuni radio și TV și corespondent în străinătate, în 1990 a înființat formația The Society of Shouting Poets. A semnat versurile imnului Jocurilor Paralimpice de la Nagano, „The Time of Departure”. A devenit și un cunoscut realizator de emisiuni de radio nocturne, câștigând Broadcasting Culture Fund Award cu programul „Justice Radio Jean Belljean” (difuzat în rețeaua Nippon Broadcasting System). Începând cu anul 2000 a locuit trei ani la New York, unde a concertat împreună cu o trupă japonezo-americană. După întoarcerea în Japonia, s-a dedicat scrisului, semnând și cu pseudonimul Tetsuya Akagawa. A scris numeroase cărți. Romanul său *Pastă de fasole dulce* a fost adaptat pentru marele ecran de regizoarea Naomi Kawase, deschizând Festivalul de Film de la Cannes din 2015. Cartea a fost tradusă până acum în 26 de limbi, inclusiv în franceză, engleză, germană și italiană. Romanul său *Pisicile din Shinjuku* a fost și el tradus în 11 limbi. În 2017, romanul *Pastă de fasole dulce* a fost distins în Franța cu Premiul Literar DOMITYS și Readers' Choice Paperback Prize (Le Prix des Lecteurs du Livre de Poche), iar în 2023 a primit Premiul pentru Traducere al Universității Lyon III. În 2019, *Senryōkei to Oku no hosomichi* (*Un dozimetru pe cărarea spre Oku*) a câștigat Premiul Clubului Eseiștilor din Japonia. Cele mai recente cărți publicate, alături de *Dezgropând soarele*, sunt *Kōundearu Tomu to seserichō no sekai* (*În lumea norocosului Tom și a fluturelui*) și *Ao to uzushio* (*Tornadă albastră*). Podcastul său, „Durian Sukegawa ECHO WORDS”, este actualizat săptămânal.

1

Într-o zi, soarele a dispărut.

Lumea se cufundase într-o noapte fără de sfârșit. Nimeni nu știa când se sfârșea o zi și începea alta. Haosul domnea în toate orașele, oamenii erau disperati.

De la fereastra camerei de la etajul casei sale, Tokumaru Yoshie privea lumea de afară topită în umbre întunecate.

Venise sfârșitul lumii?

Sau poate că era abia începutul?

Yoshie ieșea rareori din dormitor. Ceainăria pe care o avea la parterul casei o închisese.

Nu cobora nici când auzea clinchetul clopoțelului de la ușă.

Poate că de vină sunt eu, își spunea ea în gând.

Lumina din sufletul ei se stinsese înainte ca soarele să dispară de pe cer.

Yoshie își pierduse unicul fiu.

Se întâmplase în urmă cu aproape o lună. Băiatul ei murise brusc cu câteva zile înainte să împlinească patruzeci de ani. Îl numise Kentarō¹, sperând că avea să aibă o sănătate de fier.

Deși fusese un copil bolnăvicios, Kentarō devenise un adolescent plin de viață. În ciuda faptului că tatăl lui murise când era mic, zâmbetul nu i se stingea de pe chip niciodată. Băiatul se schimbase însă complet după ce plecase din casa părintească și se angajase la o companie prestigioasă. Nu se mai trezea din beții. Vorbea rareori cu Yoshie la telefon, și atunci începea să se plângă morocănos că îl doare ba ici, ba colo și că e frânt de oboseală. Apoi, murise fulgerător.

Yoshie se zguduise de plâns. Îi luase mâinile reci în mâinile ei și plânsese în hohote, îmbrățișându-i sicriul.

— Muncea prea mult. Muncea prea mult. Muncea prea mult, repetase de trei ori femeia care locuise cu el.

Chipul lui Kentarō era senin. Întins în sicriu, părea că în sfârșit își găsisese liniștea sufletească. Era

1. Ken, prima ideogramă a numelui, înseamnă sănătos, solid.

eliberat pe vecie de munca în exces. Părea eliberat de tot ce îl hăituisese întreaga viață.

După ce își incinerase fiul, Yoshie rămăsese nemișcată în dormitorul ei. Ghemuită pe pat, privea tăcută o fotografie înrămată care atârna pe un perete. Era o fotografie cu băiatul ei de când era mic. Încetase să mai mănânce la masă. Nu mai avea pentru cine să pună farfuriile pe masă. Nu mai făcea curățenie, nu mai spăla rufe. Nu voia să audă glasul nimănui și scosese și bateria din telefon. Tot ce avea legătură cu viața ei încremenise.

Un singur lucru nu se oprise: lacrimile din ochii ei.

Lacrimile îi udaseră așternuturile, se revărsaseră peste marginile patului și se adunaseră într-un ocean în mijlocul camerei. Yoshie se lăsase înghițită de bulboană. Plutea, se scufunda, iar se ridica la suprafață, apoi se prăbușea din nou pe fundul oceanului de lacrimi. Rătăcea în singurătatea din camera ei cu perdelele trase, lăsându-se purtată de valuri. Tot ce își dorea era să fie înghițită pe loc de oceanul întunecat ce părea că voia să o ducă undeva departe.

Zgomot de pași. Cineva alerga prin orașul în care noaptea nu se sfârșea niciodată. Claxonul unei mașini trăda nervozitatea unui șofer. În depărtare se auzeau sirenele ambulanțelor.

Yoshie a coborât la parter și a aprins lumina. Masa și scaunele nefolosite de mult timp păreau mai reci decât aerul din cameră.

Și-a prins părul cu un elastic, apoi a pus pudră de ceai verde într-o ceașcă. Peste ea a turnat apă fierbinte. A deschis frigiderul din bucătărie și a scos niște dulciuri întărite și uscate. Erau fursecurile cu nuci pe care le oferea clienților înainte să închidă ceainăria. Expiraseră de mult, dar le-a rupt în bucăți mici și a început să le mestece.

Într-o margine de lume cufundată în întuneric fără de sfârșit, Yoshie terminase de mâncat, deși nu știa dacă tocmai luase micul-dejun sau prânzul. Știa că trebuia să mai mănânce puțin, dar corpul i se împotrivea. În frigider avea un borcan cu fructe de kumquat¹ confiate în sirop. Să ia o gură din siropul auriu? În clipa în care a pus mâna pe borcan, a auzit bătăi în ușa.

A tresărit și, speriată, a dus o mână în dreptul inimii. Pe ușă lipise un anunț pe care scria că închisese ceainăria pentru totdeauna. Să fi venit un client să o întrebe de ce o închisese? Nu voia să vadă pe nimeni, nici măcar un client fidel.

1. Fruct din familia citricelor, cu gust dulce-acrișor, lung de 4-5 centimetri, de culoare portocalie, cu miez și coajă comestibile.

Bătăile în ușa de lemn nu se opreau. Lumina becului se strecura afară, pe fereastră. Nemaipurând bătăile, Yoshie s-a oprit în fața ușii.

— Cine e? Am închis ceainăria.

A urmat un moment de liniște, apoi s-au auzit din nou bătăi. Judecând după locul unde vibra ușa, Yoshie și-a dat seama că oaspetele ei bătea în partea de jos a ușii.

— Ăă... Mă scuzați.

Nu era un glas de adult.

Yoshie nu a avut timp să se întrebe cine era dincolo de ușă. Degetele i-au luat-o înainte și mâna a răsucit cheia în yală. A deschis ușa: în fața ei, în întuneric, era un copil. Un băiat de șapte sau opt ani, cu breton tuns drept.

— Ăă...

Îmbrăcat într-o cămașă albastră, băiatul a lăsat timid privirea în jos, apoi a ridicat capul.

— E deschisă prăvălia? a întrebat clipind rar.

— Mhm? a făcut Yoshie, aplecându-se de spate să-l audă mai bine.

— Mi-e sete.

Ridicat pe vârfurile picioarelor și clipind rar, băiatul încerca să se uite în camera din spatele bătrânei. Din ochii lui cădea praf de stele, așa cum numai în ochii copiilor poți găsi. Respirația lui Yoshie s-a oprit pentru un moment. Fața băiatului îi amintea de

chipul fiului ei când era mic. La fel îi străluceau și lui Kentarō ochii când intra într-un tufiș cu o plasă de prins insecte în mână.

— Îmi pare rău. Am închis.

Băiatul o privea cu gura întredeschisă.

— Dar dacă zici că îți este sete, îți dau ceva de îndată.

Ce căuta copilul acesta singur la ușa ei? Aveau să apară și părinții lui?

Deși simțea că ar fi trebuit să-i pună această întrebare, Yoshie l-a lăsat să intre, fără să spună nimic.

— Ce vrei să bei?

Yoshie a tras un scaun. Băiatul s-a așezat tăcut.

— Vrei suc?

Băiatul a dat din cap că da.

— O, nu, a murmurat Yoshie deschizând frigiderul.

Cutiile cu suc de portocale și mere nu mai erau bune. Putea să-l servească cu fursecurile coapte de ea, însă sucul ieșea din discuție. Putea să-i ofere felii de kumquat confiate în sirop – era singurul aliment neexpirat din frigider.

Yoshie a desfăcut capacul și a pus sirop cu o lingură într-un pahar. Peste sirop a pus și două felii de fruct. A turnat apă rece, a amestecat bine și i-a întins paharul băiatului.

— Ce e asta? a întrebat băiatul, apropiindu-și fața de pahar și arătând cu degetul la feliile de fructe.

— E kumquat.

— Kumquat?

— Un fel de mandarină mai mică.

— Seamănă cu un... curcubeu.

Probabil văzuse fâșiile de lichid decolorate – siropul se topea în apă. Băiatul a dus paharul la gură și a început să bea zgomotos.

— Aaa... Ce bun a fost.

O picătură de sirop i se prelingea la colțul gurii.

— Îmi dați voie să mănânc feliile?

— Desigur.

Băiatul a ridicat paharul și l-a scuturat în așa fel încât să-i intre feliile de kumquat în gură.

— Uau, a exclamat după două, trei înghițituri. Sunt dulci, dar și amare. Ba nu, sunt dulci. Ba nu, sunt amare.

Yoshie a turnat din nou sirop și apă în paharul băiatului. Brusc, și-a dat seama că zâmbește. Nu își mai amintea când zâmbise ultima oară.

— Ce e cu tine aici?

Cu siguranță că e ceva în neregulă cu băiatul, și-a spus bătrâna. Nu voia să-l necăjească cu întrebările. Și totuși, nu se putea abține. Băiatul a băut jumătate din al doilea pahar și s-a șters la gură cu dosul palmei.

— Ăăă... Am venit pe jos.

— De unde?

— Nu știu, a răspuns băiatul cu glas stins după câteva clipe de tăcere, lăsând privirea în jos, spre masă.

Nu părea că minte.

— Și cât ai mers tu pe jos?

— Mult.

— De când?

Băiatul a ridicat capul.

— De când a dispărut soarele, a răspuns, privind-o pe Yoshie cu ochii lui negri, limpezi ca două cristale.

Yoshie a făcut ochii mari.

— De când a dispărut soarele? a întrebat după câteva clipe de tăcere, pe un ton de parcă se întreba pe sine. Și când a dispărut soarele?

Băiatul a luat mâna de pe pahar și și-a sprijinit bărbia în podul palmei.

— Nu știu. Pur și simplu a dispărut.

După o clipă, Yoshie a încuviințat dând încet din cap. Băiatul avea dreptate: soarele pur și simplu dispăruse. Și-a dat seama brusc, dar asta nu însemna că știa cu precizie momentul în care a dispărut. Probabil că pentru toată lumea a existat „o anume dimineață” în care soarele s-a făcut nevăzut. Asta era tot ce știa. Yoshie a luat o gură de ceai verde. Unduirile transparente din sirop se prelingeau pe podea. Avea senzația că o înghițeau și pe ea.

— Unde sunt părinții tăi? Sunt sigură că își fac griji pentru tine.

— Nu am nici mamă, nici tată, a răspuns băiatul scuturând din cap.

— Ce-ai spus?

— Nu mai am părinți.

Băiatul și-a ținut buzele.

— Și... cum te cheamă?

Puștiul tăcea.

— Poți să-mi spui măcar cum te cheamă, nu?

Băiatul a scuturat încet din cap.

— Cred că am avut un nume, dar nu îl mai știu.

Yoshie și-a dus mâna la frunte. Băiatul nu părea pus pe glume proaste. Ceea ce a făcut-o să fie și mai confuză. De unde venea copilul acela? De ce se opri se la casa ei?

— Ăăă... Mă scuzați, dar unde e râul? a întrebat brusc băiatul.

— Care râu?

— Păi, nu e un râu în apropiere?

— Dacă treci de gară, ai să vezi un râu curgând.

— Vreau să merg la râu. Puteți să-mi mai dați puțină apă?

— Îți dau, dar spune-mi: de ce vrei să ajungi la râu?

— Ca să caut soarele, a răspuns băiatul zâmbind. Clipind, din ochii lui a curs din nou praf de stele.

— Și unde vrei să-l găsești?

— Păi, soarele apune după râu, nu?

— Hm... Depinde unde locuiești. Uneori apune dincolo de mare, alteori, dincolo de pădure...

— Soarele apune dincolo de râu, a contrazis-o băiatul. Sunt sigur, nu a uitat să adauge.

Yoshie nu părea convinsă, însă a dat din cap și i-a pregătit băiatului al treilea pahar cu sirop de kumquat.

Yoshie l-a lăsat pe băiat la parter și a urcat în dormitorul ei de la etaj. Voia să-i dea rucsacul cu care mergea ea la cumpărături. Băiatul nu avea nimic cu el. Nimic. Dacă pentru el râul și apusul de soare erau inseparabile, probabil că locuia în apropiere de malul râului, peste drum de gară. Nu era departe de casa ei. Dar acum trăiau într-o lume din care soarele dispăruse. Peste tot era întuneric. Avea nevoie cel puțin de o lanternă și de ceva de băut.

Yoshie a bâjbâit și a scos rucsacul de sub pat. Când și-a îndreptat spatele, a văzut fotografia înrămată a lui Kentarō de pe perete. Era o fotografie făcută când avea aceeași vârstă cu băiatul de jos, pe vremea când era în clasa a doua sau a treia. Zâmbind larg, ținea într-o mână o plasă de prins insecte. Când îi cumpărase plasa cu mâner extensibil, el surâsese fericit: „Mamă, cu plasa asta pot să prind și un liliac!”. Presimțind că nu mai avea să vadă niciodată zâmbetul acela inocent, Yoshie îi făcuse degrabă o fotografie.

Bătrâna nu-și putea lua ochii de la fotografia înrămată. Cât de îngrijorată ar fi fost dacă Kentarō ar fi rătăcit pe străzi la o vârstă așa de fragedă! Băiatul îi spusese că nu are nici mamă și nici tată, dar cu siguranță că avea o rudă care să-i poarte de grijă. Probabil că putea afla ceva dacă mergea cu el la râu.

Yoshie s-a apropiat de perete și a atins delicat fotografia cu vârfurile degetelor.

— Ken-chan, ies un pic, da? Mă întorc degrabă.

S-a încurajat singură dând din cap hotărâtă și și-a pus rucsacul în spate.

2

„Așa era și Kentarō.”

Înaintând pe drumul cufundat în întuneric, Yoshiie nu-l scăpa din priviri pe băiatul care acum era lângă ea, acum o lua brusc la fugă. Ar fi fost bine să înainteze umăr la umăr, însă băiatul mergea pe malul șanțului de la marginea drumului, legănându-se și încercând să nu se dezechilibreze.

„Da, da, la fel făcea și Kentarō.” Nici băiatul ei nu mergea pe trotuar. Odată, chiar căzuse în șanț.

Privindu-l, Yoshiie a avut senzația că băiatul ei se întorsese la ea. Inima ei bătea cu putere – și de fericire, și de durere. Îi venea să-și acopere fața cu mâinile.

— Putem să intrăm puțin acolo? a întrebat băiatul, întorcându-se către ea și arătând cu degetul către un parc.

— Mhm? Trebuie să ne grăbim, a răspuns Yoshiie.

Trebuiau să ajungă repede la malul râului, unde spera că cineva îl aștepta pe băiat. Puștiul nu a ascultat-o și a intrat în parc, unde a început să alerge în cerc.

Yoshiie n-a mai insistat și s-a așezat pe banca de sub singurul felinar din parc, așteptându-l pe băiatul ce alerga în întuneric.

În fața ei era o statuie de ciment. Era un urs panda de pe care, odată cu trecerea timpului, vopseaua se scorojise, și acum arăta ca o stâncă dezolantă. Când venea aici să se joace cu Kentarō cel mic, ursul era pictat în alb și negru.

În fața ochilor i-a apărut imaginea cu băiatul ei zâmbind fericit de pe spatele ursului panda.

— A! a făcut Yoshiie îndurerată, apoi a dus o mână pe obraz.

Băiatul ei nu mai trăia. Tot ce mai rămăsese era un urs panda de ciment, uzat și vechi.

— Nu mai e nimeni aici, a spus bătrâna în șoaptă.

După câteva ture prin parc, băiatul s-a întors la ea gâfâind.

— E pustiu. Oamenilor nu le place parcul ăsta, a spus el încet, așezându-se lângă Yoshiie.

— N-ai dreptate, a răspuns Yoshiie. Băiatului meu îi plăcea foarte mult aici.

— Adevărat? a spus băiatul, rezemându-se de spătarul băncii. Și câți ani are copilul dumitale, bunico?